

výzkumném ústavě v B., nezjišťuje však, že si byl toho vědom, že ukrývá svým jednáním tyto zločince před pátrající vrchností.

Dovolávajíc se číselně důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., namítá stížnost Josefa a Jenovéfy J-ových, že tu není skutkové podstaty přestupku podle § 320 b) tr. zák., nýbrž že tu jde nanejvýš o policejně trestné opomenutí povinného hlášení. Podle toho uplatňuje stížnost v tomto směru ve skutečnosti nikoli důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., nýbrž zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr.ř. Stížnost jest odůvoděna, pokud spatřuje tento důvod zmatečnosti v tom, že rozsudek nezjišťuje v rozhodovacích důvodech všechny náležitosti skutkové podstaty onoho přestupku. Ke skutkové podstatě tohoto přestupku se vyžaduje, by ten, kdo dává světnice na týden nebo na měsíc v podnájem nebo chová nocleháře, opomenul oznámiti ve 24 hodinách podle předpisu změny s jeho podnájemníky nebo nocleháři nastalé. Za nocleháře po rozumu tohoto ustanovení zákona lze pokládati jen osoby, jimž pachatel poskytuje nocleh za úplatu; neboť z nadpisu § 320 b) tr. zák. »Trest na pronajímatele« plyne, že zákon spatřuje v noclehářích jen určitý druh podnájemníků. Rozsudek obmezuje se však v tomto směru, jak je z rozhodovacích důvodů patrné, na zjištění, že stěžovatelé ani M-a ani Z-a, ač tito u nich nocovali, u ohlašovacího úřadu neohlásili, nezjišťuje tudíž všechny náležitosti skutkové podstaty přestupku podle § 320 b) tr. zák.

Čís. 2887.

Přestupkem §§ 427 a 428 tr. zák. jest neopatrná (rychlá) jízda, nebylo-li s činem spojeno konkrétní nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí; rozdíl od přestupku § 431 tr. zák. spočívá v tom, že tento vyžaduje konkrétní nebezpečí, kdežto pro onen stačí abstraktní ohrožení.

Pod pojem jízdy § 427 a 428 tr. zák. jest zahrnouti také jízdu silostroji (automobily).

(Rozh. ze dne 2. září 1927, Zm II 252/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského jako odvolacího soudu v Olomouci ze dne 21. října 1926, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle § 427 tr. zák., právem: Oním rozsudkem byl porušen zákon v ustanovení § 427 tr. zák.

D ů v o d y:

Okresní soud ve Dvorcích uznal rozsudkem ze dne 27. srpna 1926 obžalovaného vinným přestupkem § 427 tr. zák., zjistiť, že týž jel dne 28. července 1926 po náměstí ve D., zejména kolem dvou rohů, s nákladním automobilem rychlostí větší, než byla v místě tom přípustna,

t. j. rychlostí přes 6 km, aniž by byl však přivodil konkrétní nebezpečí pro nějakou osobu. Na odvolání obžalovaného osvobodil krajský soud v Olomouci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 21. října 1926 obžalovaného od obžaloby podle § 259 čís. 3 tr. ř., a to proto, že rychlá jízda bez způsobení konkrétního nebezpečí pro pasanty, tedy pouhé nedbání předpisu § 46 min. nař. z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. zakládá podle § 55 cit. nař. pouhý přestupek správní; rychlou jízdou nákladním autem dopustil by se obžalovaný trestného jednání proti bezpečnosti těla podle trestního zákona prý jenom tehdy, kdyby tu bylo prokázáno nějaké konkrétní nebezpečí; to jde prý na jevo též z nadpisu § 427 tr. zák. znějícího: »Strafe gegen das schnelle und unbehutsame Fahren.« Rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném výkladu zákona. Trestní zákon stihá v § 427 (428) jako přestupek proti bezpečnosti těla rychlou, neopatrnou jízdou ve městech a v jiných místech, kde mnoho lidí bydlí nebo chodí, když s činem nebylo spojeno konkrétní nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí; podle § 427 a 428 tr. zák. se tresce již pouhé přestoupení zákazu rychlé jízdy (jako překročení normy). Nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost jest pro skutkovou podstatu tohoto přestupku lhospojným, to se požaduje pro skutkovou podstatu přestupku podle § 431 tr. zák. a spočívá proto rozdíl mezi oběma těmito přestupky v tom, že § 431 tr. zák. vyžaduje konkrétní nebezpečí, kdežto pro přestupek podle § 427 tr. zák. stačí abstraktní ohrožení, jež tvoří legislativní motiv § 427 tr. zák., byť i v něm nevyslovený (plen. rozh. býv. nejv. soudu vídeň. úř. sbírka č. 1978, stejně též sbírka č. 3108, dále rozh. z 18. května 1907, č. 14 a rozh. ze 17. února 1912, Kr III 199/11 téhož nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněné v Löfflerově Oest. Zeitschrift für Strafrecht pod čís. 326, dále rozhodnutí čs. nejvyššího soudu č. 1141 sb. n. s. a částečně co do otázky, že k § 422 až 430 tr. zák. stačí pouhé abstraktní nebezpečí — i čís. 1291 sb. n. s. a čís. 474 sb. n. s.).

Že pod pojem jízdy § 427 a 428 tr. zák. jest zahrnouti také jízdu silostrojí (automobily), uznávala důsledně judikatura býv. vídeň. nejv. soudu (zejména shora uvedené rozh. Oest. Zeitschrift für Strafrecht č. 326), a uznává stále i judikatura čsl. nejv. soudu. Na stavu věci vytvořeném trestním zákonem nebylo ničeho změněno minist. nařízením čís. 81 ř. zák. z roku 1910. § 55 tohoto nařízení přikazuje ku potrestání podle min. nařízení z roku 1857 výslovně přestupky předpisů nařízení z roku 1910, pokud nespádají pod předpisy obecného zákona trestního. Zůstávají tedy v platnosti předpisy obecného zákona trestního, jichž jest vždy v prvé řadě použití; a jen tam, kde obecný zákon trestní nemá ustanovení, jest pro přestoupení ustanovení min. nařízení č. 81 ř. zák. z roku 1910 použití trestní sankce min. nařízení z roku 1857. Nejsou ovšem §§ 45 a 46 min. nařízení čís. 81/1910 ř. zák. pro obor trestního práva bez významu, význam ten však spočívá v tom, že podle nich jest posouditi, co jest rozuměti rychlou nebo neopatrnou jízdou automobily, neboť jimi jsou dány řidiči, po případě vlastníku automobilu směrnice, jak se má zachovati za určitých okolností při řízení stroje nebo při jízdě s ním. Nešetření těchto předpisů však zakládá skutkovou povahu přestupků

podle §§ 427 a 428 tr. zák., neboť jeví se býti jednáním proti tělesné bezpečnosti. Tak rozhodl i senát pro řešení kompetenčních konfliktů, utvořený podle §u 3 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n., rozsudkem ze dne 20. prosince 1926, čís. 420, uveřejněným ve věstníku minist. spravedlnosti 1927, sdělení č. 39. Spočívá proto rozhodnutí odvolacího soudu, spatřující v jednání obviněného pouhý přestupek správní, na nesprávném právním výkladu zákona a bylo proto podle § 292 a 479 tr. ř. rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 2888.

Podvod jest dokonán již samým oklamáním (uvedením v omyl), třeba škoda ještě nevzešla; ve zvláštních případech podvodu podle §§ 199 písm. a) — f), 201 písm. a) — e) tr. zák., v nichž je pojmový znak listivého jednání nahrazen okolnostmi zvláštními, a v nichž není třeba, by někdo byl podvodným jednáním uveden v omyl, jest podvod dokonán předsevzetím trestné činnosti zákonem zakázané, v případě § 201 a) tr. zák. tím, že pachatel zmaří, poruší nebo potlačí listiny, jež mu nenáleží vůbec nebo ne výhradně, na újmu jiného, jen když bylo jeho úmyslem způsobiti škodu a ta z jednání pachatelova vzejíti mohla, aniž by bylo třeba, by již vzešla.

Jde o podvod podle § 201 a) tr. zák. (nikoliv zpronevěru), zničil-li kdo směnky, které mu byly svěřeny za tím účelem, by na nich připojil podpis dalšího rukojmího (manželky); škoda tu záleží v tom, že byl poškozenému odňat průvodní prostředek k vymáhání pohledávky řízným způsobem podle práva směnečného, nejsouc totožná s penízem, na který směnky znějí.

(Rozh. ze dne 9. září 1927, Zm I 2/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 17. listopadu 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu své stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 9 a), b) — správně jen 9 a) — § 281 tr. ř. Namítá podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že obžalovaný byl odsouzen neprávem, ježto prý jeho činnost, zjištěná v rozsudku, nenaplnuje skutkové podstaty zločinu podvodu, k níž se prý podle stěžovatelova názoru vyhledává bezpodmínečně, by z podvodného jednání vznikla škoda. V souzeném případě prý nejen dosud žádná škoda nevznikla, nýbrž prý není ani jisto, zda vznikne, t. j. zda vysoudí soukromý účastník pohledávky, na něž prý byly jen »pro forma« vydány